

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

22 септември 1988 година*

По дело 286-86

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда, съгласно член 177 от Договора за ЕИО от Cour d'appel de Colmar (Франция) в производството, висящо пред този съд между

Ministère public (Прокуратура)

и

Gérard Deserbais

относно тълкуването на членове 30 и последващи от Договора за ЕИО, като се вземе предвид национална разпоредба, която защитава търговското наименование на вид сирене съгласно Международната конвенция за използването на наименованията и означенията на сирената, подписана в Stresa на 1 юни 1951 г.,

СЪДЪТ,

в състав: г-н A. J. Mackenzie Stuart, председател, г-н G. Bosco, г-н O. Due, г-н J. C. Moitinho de Almeida и г-н G. C. Rodríguez Iglesias, председатели на състав, г-н T. Koopmans, г-н U. Everling, г-н K. Bahlmann, г-н Y. Galmot, г-н C. N. Kakouris, г-н R. Joliet, г-н T. F. O' Higgins и г-н F. A. Schockweiler, съдии,

генерален адвокат: Sir Gordon Slynn,

секретар: г-жа D. Louterman, администратор,

като взе предвид становищата, представени:

- за г-н Gérard Deserbais, обвиняем и ищец по главното дело, от адв. Merckel, Ambach et associés, от адвокатската колегия на Страсбург, по време на писмената фаза на производството и от адв. P. Reguet, по време на съдебното заседание,

- за Комисията на Европейските общности от нейния юридически съветник г-н Peter Kalbe, в качеството му на представител, за писмената фаза на производството и от г-ца C. Durand, член на нейния юридически отдел в качеството му на представител, по време на съдебното заседание,

- за нидерландското правителство, от г-н E. F. Jacobs, генерален секретар на министерството на външните работи, в качеството му на представител, за писмената фаза на производството и от г-н Fiestra, в качеството му на представител по време на съдебното заседание,

* Език на производството: френски.

като взе предвид доклада от съдебното заседание и след съдебното заседание от 2 февруари 1988 г.,

след като изслуша становището на генералния адвокат, представено по време на заседанието от 17 март 1988 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Решение от 30 октомври 1986 г., постъпило в секретариата на Съда на 20 ноември 1986 г., Cour d' appel de Colmar (Апелативен съд, Colmar) е отправил до Съда за преюдициално запитване съгласно член 177 от Договора за ЕИО, въпрос относно тълкуването на членове 30 и последващи от Договора за ЕИО, като се вземе предвид национална разпоредба, която защитава търговското наименование на вид сирене.

2. Този въпрос е повдигнат в рамките на наказателно производство, повдигнато срещу г-н G. Deserbais, управител на предприятие за млечни продукти, за това че е внесъл и пуснал в продажба в Франция, под наименованието „Edam”, сирене от Федерална република Германия със съдържание на мазнини 34,30 %, докато съгласно френското законодателство използването на наименованието „Edam” е запазено за вид сирене, което има минимално съдържание на мазнини 40 %. Това законодателство е прието съгласно Международната конвенция за използването на наименованията и означенията на сирената, подписана, *inter alia*, от Франция в Stresa на 1 юни 1951 г. (JORF от 11.6.1952 г., стр. 5821, посочено по-надолу като „Конвенция от Stresa „).

3. От преписката по делото е видно, че съгласно френското законодателство в тази област г-н Deserbais е признат за виновен за присвояване на търговско наименование и е осъден на глоба.

4. Обвиняемият по главното дело е обжалвал пред Cour d' appel, Colmar, като е изтъкнал, че немския Edam е законен и традиционен продукт, който се продава във Федерална република Германия и френските власти не могат да се противопоставят на неговото внасяне на френския пазар, след като е осигурена достатъчно информация на потребителите или е направено позоваване на Конвенцията от Stresa, с цел да се избегне прилагането на разпоредбите на Общността.

5. Cour d' appel отбелязва, че няма съмнение, че спорния продукт е законен и традиционно произвеждан и пускан в продажба във Федерална република Германия под наименованието „Edam”, нито че е осигурена съответната информация на потребителите, тъй като етикетът, сложен на продукта, носи необходимата информация в това отношение.

6. Като взема предвид, че решението на спора зависи от тълкуването на членове 30 и последващи от Договора за ЕИО „като се вземе предвид Международната конвенция за използването на наименованията и означенията на сирената „, Cour d' appel, Colmar е прекъснал производството и е отправил до Съда следния преюдициален въпрос:

„Членове 30 и последващи от Договора за ЕИО трябва ли да се тълкува в смисъл, че са като количествено ограничение за вноса или мярка с еквивалентен ефект, националната разпоредба, която има за предмет защита на търговско наименование,

1) запазва за националната продукти и за тези от друга държава, с изключение на продуктите на други държави-членки;

2) подчинява правото за използване на търговското наименование на внесено сирене от държава-членка на спазването на минимално съдържание на мазнини, когато внесеното сирене е законно и традиционно произведено и пуснато в продажба в страната си по произход в съответствие с различни технически и количествени изисквания?”

7. Направена за препратка към доклада от съдебното заседание за по-обстойно запознаване с фактите по главното дело по време на процедурата и представените доводи пред Съда, които се упоменати или разгледани по-надолу само доколкото е необходимо за доводите на Съда.

8. Въпросът, който му е зададен подканва Съда да уточни по отношение на случай като този, практиката си относно забраната на мерки с еквивалентен ефект по смисъла на член 30 от Договора. Според тази практика при липса на общи правила на пускането в продажба на продуктите, за които става дума, пречките на свободното движение в рамките на Общността, които произхождат от разминавания в националните разпоредби, трябва да се приемат, доколкото подобна разпоредба, приложена независимо дали са местни или вноски продукти може да бъде оправдана като необходима, за да се задоволят изисквания, *inter alia*, в областта на защита на потребителите и лоялността в търговските отношения.

9. С цел да отговори на въпроса, зададен от националния съд трябва да се разгледа на първо място, така както е видно от препращащото определение, че наименованието „Edam” не представлява наименование за произход, нито признак за производство, термини, които определят според практиката на Съда (виж решение от 20 февруари 1975 г. Комисията/Германия, 12/74, Recueil, стр. 181), продукт с произход от определена географска зона. То не представлява нищо друго освен търговско наименование на вид сирене. Освен това в Конвенцията от Stresa, термина „Edam” не фигурира сред наименованието за произход, а сред „наименованията” на сирената.

10. В това отношение националното законодателство започва от констатацията, че въпросното сирене, което съдържа 34 % мазнини, е законно и традиционно произведено и пуснато в продажба във Федерална република Германия под наименованието „Edam”, съгласно законовите разпоредби, които са прилагат, и че съответната информация на потребителите е осигурена чрез етикета.

11. Трябва да отбележим по нататък, че при сегашното състояние на правото на Общността не съществуват общи правила, които да регламентират различните наименования на сирена в Общността. При тези условия не може да се отрече по принцип възможността за държава-членка да установи правила, които подчиняват използването от страна на националните производители на определено сирене със спазването на традиционно минимално съдържание на мазнини.

12. Въпреки това би е несъвместимо с член 30 от Договора и целите на общия пазар да се приложи прилагането на подобни разпоредби спрямо сирена от същия вид, когато последните са законно произведени и пуснати в продажба в друга държава-членка под същото име, но с различно минимално съдържание на мазнини. Държавата-членка, в която сиренето се внася не може да попречи на вноса и пускането в продажба на подобни сирена, когато е осигурена информация на потребителите.

13. Проблемът може да се постави, за да се знае дали същото правило трябва да се прилага, когато продукт с определено име, толкова много се отклонява по своя състав или производство от стоките, известни под същото име в Общността, че не може да се смята като попадащ под същата категория. Такава ситуация не се появява при обстоятелствата, описани от националния съд в настоящия случай.

14. Нидерландското правителство изтъква по този повод, че защитата на потребителите и лоялността на търговските сделки налагат спазването на това, което е договорено в международен план, що се отнася до използването на наименованието на определен продукт. Следователно всяка държава-членка може да подчини правото на използване на наименованието „Edam” на спазването на установените изисквания в Конвенцията от Stresa, цитирана по-горе, и на „Codex Alimentarius”, съставен едновременно от ФАО и СЗО, които установяват и двете за този вид сирене минимално съдържание на мазнини от 40 %.

15. Що се отнася до ”Codex Alimentarius” трябва да отбележим, че нормите, които предвижда за съдържанието на хранителни продукти имат за цел да дадат признаци, които позволяват определянето на характера на тези продукти. Въпреки това самият факт, че една стока не е изцяло съобразена с нормата, която е предвидена, не означава, че продажбата **Ж** следва да бъде забранена.

16. Що се отнася до Конвенцията от Stresa, следва да се припомни, че тя е подписана преди влизането в сила на Договора за ЕИО и сред сегашните държави-членки само Дания, Франция, Италия и Нидерландия са част от нея.

17. Трябва по нататък да се припомни, че така както Съдът вече е заявил, член 234, алинея 1 от Договора има за цел да уточни, съгласно принципите на международното право, че прилагането на Договора с нищо не засяга задължението на държава-членка в спазване на правата на трети страни предходна конвенция и спазването на съответните задължения (виж, по-специално, решение от 14 октомври 1980 г., *Burgoa*, 812/79, *Recueil*, стр. 2787).

18. Следователно след като в случая правата на трети страни не са поставени под въпрос, държава-членка не може да се позовава на разпоредбите на предходна конвенция с цел да оправдае ограниченията по пускането в продажба на продукти с произход от друга държава-членка, когато такова пускане в продажба е законно на основание свободното движение на стоки, предвидено в Договора.

19. Следва да отговорим на зададения въпрос дали членове 30 и последващи от Договора трябва да се тълкуват в смисъл, че изключват държава-членка прилагането на национална разпоредба, която подчинява правото на използване на

определено наименование на вид сирене под спазването на минимално съдържание на мазнини, спрямо продукти от същия вид, внесени от друга държава-членка, когато тези продукти са законно произведени и пуснати в продажба под това наименование в тази държава-членка и съответната информация е осигурена на потребителите.

По съдебните разноси

20. Разходите, направени от нидерландското правителство и от Комисията на Европейските общности, които са представили становища пред Съда не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националната юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпроса, поставен от Cour d'appel, Colmar, с Решение от 30 октомври 1986 г., реши:

Членове 30 и последващи от Договора трябва да се тълкуват в смисъл, че изключват държава-членка прилагането на национална разпоредба, която подчинява правото на използване на определено наименование на вид сирене под спазването на минимално съдържание на мазнини, спрямо продукти от същия вид, внесени от друга държава-членка, когато тези продукти са законно произведени и пуснати в продажба под това наименование в тази държава-членка и съответната информация е осигурена на потребителите.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 22 септември 1988 година.

Подписи